

Когато овцитѣ заблѣягъ,
Играягъ, тичатъ по поле,
Когато птичкитѣ запѣягъ
Подъ синьо-ясното небе,

Ще думамъ азъ: „Ахъ, птички, овци,
И вий си имате деца!
При васъ играягъ ваш'тѣ рожби,
Но мойта въ чужда е страна!“

Кога се вече ти находишь,
По чуждестранни градове,
И въ тази кжща пакъ си додишь,
Кой ще ти помощъ подаде?

Кжде е мойта майка мила,
Роднинитѣ ще питашь ти,
Но само нейната могила
Ще ти покажатъ тий.

Душата ти не ще забрави
Това, що ти хортувахъ азъ,
Върви, носи си много здраве
И споменувай пакъ за насъ.
